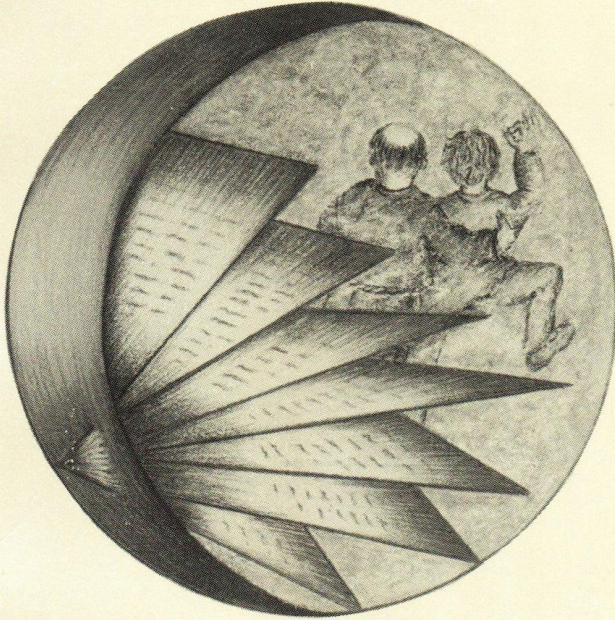

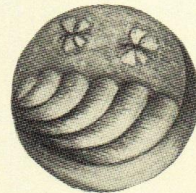
EEN MONNIK EN EEN ZOT

serieuze en speelse fragmenten van leven

Wim Jansen

met tekeningen van
Julia Binicewicz

NARRATIO

Wim Jansen

Een monnik

en

een zot

*Serieuze en speelse fragmenten
van leven*

tekeningen van Julia Binicewicz

theologische uitgeverij NARRATIO

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag
NUGI 310
trefwoord: poëzie oorspronkelijk

ISBN 90 5263 135 2

©1993 uitgeverij NARRATIO

Postbus 1006, 4200 CA Gorinchem tel. 01830-28188

Niets uit deze uitgave mag verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

drukwerk: Ridderprint, Ridderkerk

afwerking: Boekbinderij van Strien, Dordrecht
distributie in België: Liprobo, R. DessainIn 16, 2800 Mechelen.

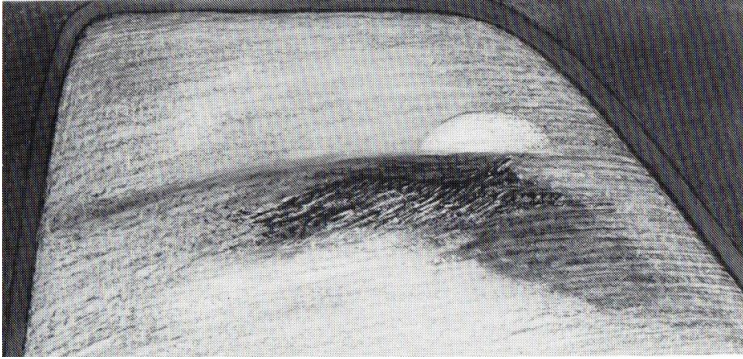
Leven

Leven

Gisteravond – zo'n zachte lenteavond –
toen ik naar het ontluikend groen keek
van de pereboom
toen dacht ik nog in termen van
'teer waas' en 'pril' en
'meisje van dertien'...

Kom ik vanmorgen uit m'n bed
kijk uit het raam
staat daar diezelfde pereboom
te barsten van de bloesem:
een bruid
en rijpe vrouw!

Wat er in één nacht al niet kan gebeuren
als het leven
er zin in heeft.

Dode hond langs de autobaan

Achteloos flits ik aan jou voorbij
met duizend anderen vandaag
aan jou voorbij.

Het is alleen nog te vermoeden
dat misschien ooit een kinderhand
lag op jouw grote kop.

jouw goede
nu stille en bebloede
kop.

Vroege lente

De deur naar maart
staat op een kier:
voorzichtig een smalle streep zon...

en langs mijn raam dollen
de meiden van de Nijverheidsschool
luid roepend naar stikken van jongens,

hun lacherig lijf vol met zomer

Oudjaar

Regent het ooit nog wel es nièt??

De dagen verschijnen amper: ze laten hun grauwe rug zien en duiken weer onder in de winternacht.

In deze tijd zouden mensen elkaar op moeten zoeken, en in warme verlichte zalen met elkaar eten en drinken...

Maar het lijkt of iedereen zich in zijn eigen huis terugtrekt. En het leven verloopt in het kleine kringetje van het gezin.

Mijn zoontje en ik, samen op de bank voor het raam, naar buiten kijkend.

In het raam weerspiegelen de lichtjes van de kerstboom achter ons.

De tuin ligt – half gespit, half met bladeren bedekt – nat en grijs te zijn.

Een lijster komt daar wat reliëf in brengen.

'Zie je z'n mooi gevlekte borst?'

'Ja, papa, geel met zwart en wit...'

'Kijk nou trekt ie een worm uit de grond!'

'Ja, ik zie het, wèl leuk...! Dan – listig gebruik makend van de vertrouwelijke sfeer tussen ons: 'Papa? Mag ik een snoepje?'

Een snoepje?

Natuurlijk mag mijn vriend een snoepje.

Toch nog somber.

Komt het door het wer?

Het lijkt wel of ik mèt het jaar een gat induik, een tunnel die nooit meer omhoog komt... Of er geen nieuw begin meer zal zijn: het nieuwe jaar, een doodgeboren kind...

Sodemieter op, muizenissen, spookgedachten!

De toekomst is open.

Maar de sfeer van dit doodse, grauwe jaareinde blijft me drukken.

Tegen de avond houdt het zowaar op met regenen. Het begint dan al te schemeren, maar in zijn rode gloed van ondergang laat de zon zich nog even zien.

We wandelen langs de zee.

De jongens gaan op een steen staan in de golven en roepen uitdagend naar de golven. Kreten als 'kom maar op, zee!' en 'ik sta toch lekker droog!'...

Onze dochter rent steeds voor de golven uit het strand op: ook zij lacht de zee uit.

Die rustige deining van de zee, het heeft iets...

Achter Eliane staand leun ik op haar schouders, en woel verliefd met mijn neus door haar haren.

Er is iets uit mij weggeëbd. De zee moet het meegenomen hebben.

Of is het – met het lachen van de kinderen – uitgegoten over de golven.

De laatste zonnestralen van het oude jaar hebben een helder hat in de wolkenlaag gewroet, en vallen nu brutaal en rose over ons heen. Daardoor is er een plotselinge zuiverheid in de atmosfeer.

Mogelijk schijnt morgen de zon.

Minderwaardigheidsgevoel

Zie Heer, ontvang mijn strijd:
gevoel van minderwaardigheid,
ontvang dit levenslang gevecht
tegen mijzelf, want altijd weer
sta ik mijn leven in de weg.

Mijn naam is legio:
is Tegenheid,
Gespletenheid,
is Muur, is Rust noch Duur.
Verbetenheid.

Zie Heer, ontvang mijn strijd,
verzoen mij om mijn eigenheid,
doe mij toch uit mijzelf opstaan
en leer mij om de weg te gaan
naar één complete, nieuwe naam.

Soms zijn er van die 'herkenningsmomenten'. Dan vallen de stukken op hun plaats. Momenten van: geraakt worden door iets. Soms kleine dingen, die een diepe betekenis krijgen.

In die 'fragmenten van leven' zie je dan even wat misschien de zin van ons bestaan zou kunnen zijn, zie je even een verwijzing naar de bron van het leven.

Nijhoff heeft het over "de sublieme momenten en het sentiment daartussen". Achterberg, die wat mij betreft de meester is in het verwoorden van dit geheim, schrijft: "horende hoe het zachtjes in mij schreide, omdat het niet kon worden uitgesproken, wat zich vlakbij voor eeuwig wou bevrijden."

Dat zijn de momenten van poëzie. Ook ik heb op mijn wijze een bescheiden poging gedaan deze 'fragmenten van leven' te verwoorden, soms in de vorm van een gedicht, soms in 'geknipt proza', soms in korte verhaaltjes.

Niet met de pretentie literatuur voort te brengen, wel omdat veel mensen mij aangegeven hebben door mijn schrijfsels geraakt te zijn, er herkenning en inspiratie in te vinden.

De tekeningen van Julia Binicewicz geven blijk van een zuiver aanvoelen van mijn gedichten.

Wim Jansen

theologische uitgeverij
NARRATIO

ISBN 90-5263-135-2

9 789052 631356